

“
Den finske hyrdehund kan arbejde hårdt og længe. Det er en rolig hund, der ikke stresser.

■ TEKST: WIEGAARDEN/TINE LUTHER

Den finske superatlet

DEN FINSKE HYRDEHUND ER EN **AKTIV HUND**, DER ER **SÆRDELES UDHOLDENDE** OG PASSER GODT IND I DEN AKTIVE FAMILIE

Den finske hyrdehund hænger uløseligt sammen med samerne, som er nordens ældste folkestamme. Samerne har formentlig altid brugt hunde af den type som hjælp til arbejdet med deres renflokk. Selv i dag, hvor snescootere og 4-hjulede motorcykler for længst har holdt deres indtog også blandt samerne, er hyrdehundene undværlige hjælpere, når renerne skal flyttes, flokkene skal skilles, eller enkeltindivider udskilles fra flokken.

Kun de bedste gode nok

For at få de bedste hyrdehund har samerne traditionelt været ganske hårdt selekterende. Når et hvalpekuld var klar til at blive taget fra deres mor, udvalgte man den bedste tævehvalp og slog kuldsø- ▶

Foto: Wiegaarden/Jørgen Bak Rasmussen

FAKTA OM FINSK HYRDEHUND

- » **BEHOV**
En del aktivering og motion – gerne udendørs.
- » **TEMPERAMENT**
Lærevillig, rolig og venlig, energisk og arbejdsvillig. Den har let til at gø under arbejdet
- » **STØRRELSE**
Idealhøjde (+/- 3 cm): Hanner: 51 cm – tæver 46 cm
- » **PELS**
Dækpelsen er middellang eller lang, lige, ret udstående og grov. Underulden er fin og tæt. Pelsen er ofte mere fyldig og lang på halsen, brystet og baglårerne.

- » **FARVER**
Sort i forskellige nuancer, også grålig eller mørkebrun med et lysere skær end grundfarven. Ofte med grålige eller brunlige aftegninger på hovedet, på den nederste del af kroppen og på benene. Hvide aftegninger på hals, bryst og ben er tilladt. Underulden er sort, grålig eller brunlig.

Foto: Olof T. Johansson

strene ihjel sammen med moderen. Tæverne var uønskede på grund af ballade omkring løbetid. Hannerne fik lov at leve, indtil man var klar over, hvem der var gode arbejds-hunde – og så blev resten af dem også slået ihjel. Barskt – men dermed fik man sunde, stærke hunde, der virkelig duede til deres arbejde.

Egentlig race så dagens lys

Egentlig raceavl af den finske hyrdehund begyndte først at tage form i 1930'erne. Rensdyrholderne gik efter de hunde, der kunne arbejde over virkelig lange distancer, og efterhånden blev deres hunde udskilt i to racer: den finske hyrdehund, der virkelig er en langdistanceløber, og den

små racer. Der findes nogle tusind eksemplarer i Finland, Sverige huser en mindre population og Norge en endnu mindre. Desuden er der nogle få eksemplarer fordelt i andre Europæiske lande. Racen kom til Danmark for godt 10 år siden, og vores bestand tæller ca. 7080 stk.

Ubeskriveligt udholdende

Den finske hyrdehund er fantastisk udholdende; en egenskab der er nødvendig, når den skal arbejde med rener. Det er ikke ualmindeligt, at de bevæger sig langt over hundrede kilometer dagligt, når renerne skal flyttes. Og der er nok at holde styr på, må man sige, eftersom renflokkene ofte tæller flere hundrede individer. To til tre hunde klarer opgaven sammen med samerne, der nu til dags er motoriserede. Denne motoriserede udvikling kræver nervefaste hunde, som f.eks. ikke har problemer med at springe op bag på en snescooter eller en 4-hjulet motorcykel på vej mod nye arbejdsopgaver. Arbejdsmiljøet er ikke altid til UG; hundene skal f.eks. også være i stand til at arbejde under larmende helikoptere. Hundene skal også være upåvirkede af andre lyde – det er f.eks. væsentligt, at de ikke er skudrædde, for rensdyrholderne anvender ofte geværer.

Selvstændig – men samarbejdsvillig

En stærk psyke er kendetegnende for den finske hyrdehund. Den skal kunne arbejde selvstændigt i forhold til hyrdeopgaverne på de store renflokke, men samtidig skal den have god kontakt til hyrden; være samarbejdsvillig og i stand til tage imod anvisninger fra hyrden. Disse egenskaber er selvfølgelig også kendetegnende for de ►

” Stærk og muskuløs, men ikke tung, er nogle af nøgleordene for den finske hyrdehunds eksteriør

led i dette arbejde var mønstringer, udstillinger og informationsmøder afholdt af Rensdyrholdenes forbund og den finske kennelklub. Først i slutningen af 1960'erne blev racestandard for finsk hyrdehund godkendt af FCI. Stambogen er stadig åben forstået på den måde, at ikkestambogførte hunde kan møde op til mønstring hos den finske kennelklub, og viser de sig gode nok, kan de tildeles stambog.

Langsomt har den finske hyrdehund fundet udbredelse uden for samernes rækker, efterhånden som flere og flere fandt ud af, at racen kan bruges til andet end at hyrde rener. Antalsmæssigt er det dog stadig en af de virkelig

Den finske hyrdehund skal være modig og nervefast for at passe sine arbejdsopgaver. Hyrdearbejdet inkluderer ofte ture på sne-scooter, 4-hjulet mc og meget mere. (Foto: Olof T. Johansson)

hyrdehunde, der ikke er ”renhunde”. Det er lærevillige og kvikke hunde, der typisk holder sig i nærheden af deres fører. Med positive træningsmetoder kan man nå langt med sin hyrdehund inden for mange forskellige aktivitetstyper. Det skal ikke nødvendigvis handle om hyrdning; aktiviteter som f.eks. agility eller spor er også glimrende beskæftigelse. Man skal bare skrive sig bag øret, at en finsk hyrdehund ikke er på toppen over gentagelse på gentagelse – der skal ske noget, og træningen skal være sjov og varieret. Og træning er vigtig, for hvis ikke den finske hyrdehund får noget at bestille, finder den selv på noget.

Økonomiserer med kræfterne

At det er en arbejdshund, kommer man ikke uden om,

og derfor skal den have en del motion, ligesom den skal have opgaver at løse for at trives. Eftersom racen er skabt til hårdt fysisk arbejde, økonomiserer den med kræfterne. Det vil sige, at den er ganske aktiv udendørs, men forstår at slappe af, når den ikke skal bestille noget. Dermed har man en hund, som godt nok har krudt i sig, men som også forholder sig roligt i stuen. Ikke at den ynder at tilbringe alt for megen tid i stuen – den opholder sig helst udendørs, når der er mulighed for det.

Kan godt give lyd

Når den finske hyrdehund driver rener, foregår det ved, at den gør. Det er dog uhyre vigtigt, at den gør og tier på de rigtige tidspunkter, ellers kan den virkelig spolere hyrdearbejdet og f.eks. sprede en renflokk for alle vinde. Dette har den også talent for.

Desuden er den vagtsom på den måde, at den via sin gøen fortæller, når der sker noget. Alt i alt er det altså en gøende race, og det er noget, man skal tænke over, helt fra den er hvalp. Den skal vide, hvornår det er ok at gø, og hvornår det bestemt ikke er.

Fin til aktiv familie

I den finske hyrdehund finder man en fin familiehund til den aktive familie. Det er en venlig og trofast hund, som er glad for sin familie, men som sædvanligvis knytter sig mest til den person, der træner den. Nok er den psykisk stærk i arbejdssituationen, men når man taler opdragelse og træning, skal den have en blød hånd, ellers bliver den trist og flov og trækker sig fra sine mennesker. Den er i øvrigt ganske følsom i forhold til menneskers sindsstemninger – hvis man som ejer f.eks. er ked af det, kan man være sikker på, at den straks står ved ens side. ■

GRAFIKER: LHS

” Den finske hyrdehund er en spidshund af middelstørrelse med egenskaber til at klare sig i det arktiske klima

